

PENEΛ

Λοιπόν θέλετε, ἐὰν σᾶς ἐνόησα . . .

ΒΕΡΘΑ

Δόσατέ μου τὸ χέρι σας.

PENEΛ

Ὅχι! διότι περιφρονῶ τὸν ἑαυτὸν μου, διότι δὲν τὰ εἶπα ὅλα, καὶ θέλω ὅλα νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ. Ἡ τιμωρία μου πρέπει νὰ εἶνε πλήρης. Ναί! ὅ,τι ἀπὸ τὴν ἄκαμπτον καὶ ἀγρίαν ἀντίζηλον θ' ἀπέκρυπτα, πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ εἰς ἐκείνην, ἢ ὅποια μὲ σώζει. Θέλω νὰ ἐλαφρώσω ἀπὸ τὸ βαρὺ αὐτὸ μυστικὸν τὴν καρδίαν μου. Παρηγορήσου, πονεμένη ψυχὴ! Δὲν ἠγάπησεν ἐμὲ πλειότερον· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον αὐτὴν τὴν ἐσπέραν κλαίμεν καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ φιλήματά μου δὲν σᾶς ἐλησμόνει· εἰσθε πάντοτε τὸ ἰδικόν μου καὶ τὸ ἰδικόν του βάσανον. Δὲν εἶχεν ἱατρευθῇ ἀπὸ τὸν παλαιὸν του ἔρωτα. Ἀλλοίμενον! Τὴν ἀνάμνησίν σας, τὴν ὅποιαν τόσον ἐγὼ ἐμίσουςα ἠγάπα ὡς ἄσμα τῆς πατρίδος του. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξα τῆς καρδίας του ἢ κυρίαρχος. Ἡσθάνομην πάντοτε ἐντὸς αὐτῆς σφοδρότεραν καὶ ἰσχυρότεραν τὴν νοσταλγίαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔως ἀπέθανε.

ΒΕΡΘΑ

Καὶ τί σημαίνει σήμερον, ὅτε αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι τῆς παραφορᾶς παρήλθον, ποῖον αὐτὸς ἠγάπησε πλειότερον, τὸν ἄκαμπτον καὶ ἀγνὸν κρῖνον, ἢ τὸ λιπόθυμον ρόδον, ἀφοῦ ἀπέθανεν ἀπὸ τ' ἐρώματά των! Ἐχετε καὶ σεῖς ὅπως κ' ἐγὼ τὸ δικαίωμα τῶν δακρύων. Ἄς διαφυλάξωμεν καὶ αἱ δύο τὴν ζηλευτὴν γλυκύτητα τῶν θυμάτων, ὑπερήφανοι, ὅτι ὑπῆρξομεν ἢ θεία πλάνη τοῦ ἀπατηλοῦ ἰδανικοῦ, τὸ ὁποῖον ματαίως ἀνεζήτηι. Ὁ ποιητής, ἀδελφὴ μου, ἐξωρισμένος εἰς τὴν ζωὴν, ἔχει πάντοτε διψᾶν ἔρωτος ἀκόρεστον. Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τὸ γλυκὺ αὐτὸ μαρτύριον ἀπὸ τὸ πρῶτον τοῦ βλέμμα ἕως τὸν τελευταῖον ἀναστεναγμόν. Τὸν παρεσύρει τὸ ἄπειρον, πλεῖ τὸ ἀόριστον, καὶ μόλις τὸ προφθάσῃ, ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε αὐτό, ποίημα ἢ γυναῖκα, τὸν νειρον, τὸ ὁποῖον τόσον καιρὸν ἀνεζήτηι γίνεται ἄφαντον, ὡς ἂν πεταλοῦδα τὴν ὅποιαν ἠγγιζαν. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ πάσχει, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀποθνήσκει! Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα αἱ λύραι, τὰς ὁποίας ἐθραυσαν τὰ δάκτυλά του συστελλόμενα ἀπὸ τοὺς πόνους, αἱ λύραι, αἱ ὁποῖαι κλαίμεν, ἐνῶ εἰς τὰς χρυσᾶς μας χορδὰς ἡ ἀρμονικὴ καὶ γλυκεῖα ψυχὴ του πάλαι ἀκόμη.

PENEΛ

Εὐχαριστῶ, διότι μέχρι τέλους θὰ εἰσθε γενναῖοφρων. Καὶ τώρα θ' ἀναχωρήσετε τάχα ἀπ' ἐδῶ ὀλιγώτερον δυστυχῆς. Ἴσως μάλιστα ὀλίγον παρηγορημένη, ἀφοῦ ἐμάθατε τί αἰσθήματα ἔτρεφεν ἐκεῖνος διὰ σᾶς; αἰσθήματα ὅμοια μὲ τὴν ἀνάμνησιν τὴν ὅποιαν ὁ ἄπιστος φυλάττει

πάντα διὰ τὴν προσευχὴν, ὅπου ἔλεγεν ἄλλοτε καθιστὸς ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς του, ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Ἐγὼ ἔχω καθῆκον θλιβερόν νὰ λησμονήσω. Θ' ἀποθάνω βραδέως ἀπὸ τὸν μυστικὸν μου πόνον. Ἐρυθριῶσα διὰ τὴν ἀγάπην, ἐρυθριῶσα διὰ τὴν ἐκτίμησιν μὲ τὴν ὅποιαν οἱ ἰδικοί μου μὲ περιβάλλουν — τί εἰρωνεία! — θ' ἀποδιώκω τὸ ἐρύθημα ἀπὸ τοῦ μετώπου μου, θὰ ὑποτάσσω τῆς ἀπελπισίας μου τὴν δύναμιν καὶ θὰ περιμείνω τὴν νύκτα καὶ τὴν σιωπὴν διὰ νὰ κλαύσω. — Καὶ τώρα, χαίρετε. — Προβλέπω, ὅ,τι ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν, διότι θ' ἀναχωρήσετε. Ἐκεῖ κάτω ὁ λογισμὸς σας θὰ ξαναεὐρῇ καὶ πάλιν τὴν συνήθειάν του, τὴν ὅποιαν ἄφησε. Θὰ προσευχηθῇτε δι' αὐτὸν καὶ — ποῖος εἰξεύρει! — ἴσως καὶ δι' ἐκείνην, τῆς ὁποίας ὁ ἔρως σᾶς ἔφερε κατ' ἀρχὰς τὴν ἀγανάκτησιν, κ' ἔπειτα τὸν ἐσυγχωρήσατε, διότι ὁμοίαζε μὲ τὸν ἰδικόν σας. Μίαν λέξιν ἀκόμη, πρὶν ἀποχωρισθῶμεν. Θὰ ἐξεπλήρωνα πολὺ καλλίτερα τὸ ταπεινόν μου καθῆκον, ἐὰν εἴμποροῦσα νὰ σᾶς ἐπανιδῶ μίαν φορὰν ἀκόμη. Ὑστερα θὰ κλεισθῶ πάλιν μέσα εἰς τὴν φοικιδῶδη θλίψιν μου, καὶ θ' ἀναγκάσω, ἢ δυστυχισμένη, τὸν ἑαυτὸν μου νὰ λησμονήσῃ πόσον ὑπῆρξεν ἀγαθός, εὐγενής, θλιμμένος καὶ ὠραῖος. — Ὡμιλήσατε, μίαν φορὰν ἀκόμη.

ΒΕΡΘΑ

Ἀῦριον, εἰς τὸν τάφον του.

(Μετάφρασις)

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ

R. SIMONETTI.

Ἡ ΝΕΚΡΟΥΙΑ

Ἡ ἄνωτέρω εἰκὼν τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου Simonetti ἐνεπνεύσθη ἐκ τῆς «Νεκροψίας» τοῦ περιφήμου ποιήματος τῆς Ἰταλίδος ποιητρίας Ἀδὰς Νέγγρι, γνωστῆς καὶ παρ' ἡμῶν ἐξ ἐπανειλημμένων ἀπαγγελιῶν. Ἡ εἰκὼν ἀφορᾷ ἀκριβῶς τὸ ἐξῆς τετράστιχον, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Α. Βλάχου.

Βλὲ τὸ μαχαῖρί σου πειθ' μέσ' ἀκόμα
Ξερρίζωσ' τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τὰ βόθη ..
Καὶ ρώτησ' την . . τὸ ἀλαλὸ τῆς στέμα
Τοῦ πόνου τὸ μυστήριον θὰ σοῦ μάθῃ.